

Fredag 24 maj

Utkommer fredagar

1996 22:e årg.

18

Inte bara för kongressrävar

Marie Olsson och Marie Jyrinki-Fransson var två av de fyra ombuden från Lund på vänsterpartiets kongress. De andra var Göran Fries och Rolf Nilson. Marie och Marie är båda ganska nya medlemmar i vänsterpartiet och det var deras första kongress. VB frågade dem under en av de sista dagarna under kongressen om deras intryck.

- Jag är glatt överraskad, säger Marie Olsson. Det är konkreta diskussioner. Man har inte hemfallet åt att sätta etiketter på folk. Det är roligt att så många är nya och att de varit uppe och vågat säga något.

Själv pläderade Marie (utan framgång) för att Henrik Smith skulle bli invald i valberedningen. Dessutom försvarade hon Lunds och Växjö's motioner om ett könspolitiskt utskott med både kvinnor och män som ledamöter.

- En konsekvens av att vi nu blivit ett feministiskt parti är att det inte bara är kvinnor som ska sköta frågor om könsförtryck, menar hon.

Går partiet åt rätt håll, frågar VB

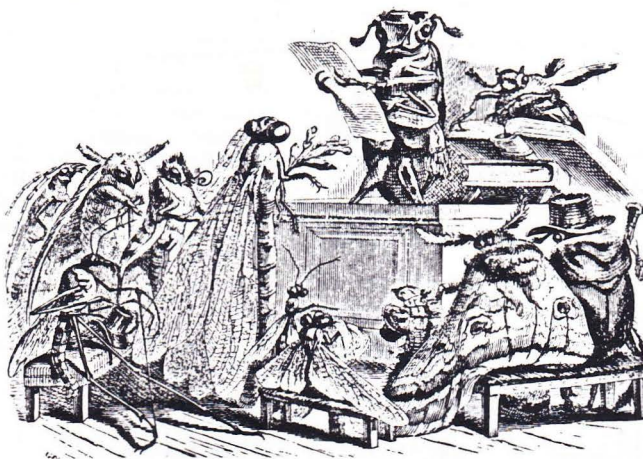
- Ja, det blir inte alltid som partistyrelsen vill. Det är många kunniga och ambitiösa utifrån landet, och de ser inte PS som någon elit. Man kan gå upp och säga vad som helst. Det blir inga buanden.

- Innan jag åkte undrade vad jag skulle kunna tillföra. Jag trodde att allt skulle vara avgjort på förhand. Men det har inte varit så. Man har varit öppen från alla håll. De gamla vana kongressrävarna har haft överseende med oss som inte är så vana.

Men vad är det politiskt mest positiva?

- I och med att partiet växer gäller det att vara mycket rak och konkret med vad man menar i partiet. Speciellt i positionsuttalandet där både Lennart Wärmbys och Mats Einarssons förslag till uttalanden är språkligt tydligare och klarare än partistyrelsens även om det inte är någon skillnad i innehållet. Ett

jag att det är viktigt med större åldersspridning. I Ung Vänster verkar det vara en traditionalistisk gren och en mer realistisk. Men så har det väl alltid varit med ungdomsförbundet. Så har man väl själv varit. Det är en bra påminnelse för en själv så att man inte stagnerar. Det gör inget att man har olika åsikter om saker och ting. Ur det måste komma något som är bättre.

språk som vanliga knegare förstår.

- Positivt är också att jag som ny i partiet har fått möjlighet att sätta mig in i program och stadgar på ett helt nytt sätt, att höra alla argumenten och att förstå varför besluten är som de är. Det har varit jobbigt men det ger en säkerhet som blir till nytta sen.

- Det är positivt att man fått in en representant från Ung Vänster i partistyrelsen. Även om jag inte gillar indelning i kategorier tycker

Partiet verkligare

- Det är jättekul, svarar Marie Jyrinki-Fransson på VB:s fråga om intrycken från kongressen. Jag lär mig oerhört mycket. Men det är svårt många gånger att hänga med och förstå innebörden i de olika alternativen och vad som är viktigt och mindre viktigt. Partiet blir verkligare för mig. Det blir klarare var vi står både i förhållande till oss själva och i förhållande till andra.

Marie var mycket engagerad i en motion om narkotikapolitik.

- Jag reagerade på att motionen vill skrota LVM-vården (lagen om vård av missbrukare). Jag blev först upprörd av motionen sen över partistyrelsens svar eftersom det inte var avslag. Jag kontaktade den partistyrelseledamot som ansvarade för behandlingen av motionen för att höra var partiet står. Det visade sig då att PS:s linje var samma som min så jag bestämde mig för att inte agera.

Är du nöjd med besluten?

- Jag är nöjd med att vi markerar en tydlig politik för socialism. När jag åkte hit visste jag att skiljelinjen går mellan om vänsterpartiet ska bli modernt och anpassat eller stå för sina krav. Jag är nöjd med att feminismen kom in och att socialismen får stå kvar. Jag är också nöjd med att det inte står kommunism. Jag vill inte någon tillbakagång men vill ha en markering.

- Positionsuttalandet är en markering att vi står för vårt. Det är viktigare att markera än att offra en del av våra tydliga formuleringar för ett samarbete. Jag tillhörde dem som är fruktansvärt besvikna på socialdemokraterna och det tror jag att många andra är. Men jag är rädd att när jag säger detta blir jag placerad i ett fack av de mer erfarna och att jag sen inte får byta åsikt.

- När jag åkte hit trodde jag att resultatpolitiken skulle vara det viktigaste. Men den här kongressen har gett mig en förankring ideologiskt sett som blev viktigare när vi skulle formulera positionsuttalandet.

Kongressen och positionerna

Gudrun höll ett strålande inledningstal. Applåderorna var varma. Men varför applåderade egentligen kongressdelegaterna så varmt, när de sedan röstade för förslag som drog politiken i en motsatt riktning än den Gudrun linjerade ut?

Tydligast märkes detta i behandlingen av det så kallade positionsuttalandet, det vill säga ett uttalande som analyserade det rikspolitiska läget och skisserade ett förhållningssätt i det fortsatta riksdagsarbetet.

Partistyrelsens förslag var inte särskilt bra. Det var långt och på dålig svenska. Det gav inte några

klara riktlinjer för partiets agerande, men det lämnade alla dörrar öppna. I partistyrelsen hade jag och tre till reserverat oss till att inte PS vågade föra in en diskussion om tänkbart regeringsarbete

Regeringssamarbete i tid!

Efter 1994 års val fick partistyrelsen, och i realiteten en mycket mindre grupp inom ledningen, utan förankring i en tidigare bred diskussion i partiet, ta många tuffa beslut för att få till stånd en samverkan med socialdemokraterna. Överenskommelsen stärkte vår ställning bland väljarna

men det fanns också kritiska röster från en del partidistrikt. Vi reserveranter menade att det borde påbörjas en diskussion om tänkbart regeringsarbete nu, i god tid före nästa val.

Vi reserveranter lade inget yrkande på kongressen eftersom vi tycker att mer långtgående skrivningar i denna fråga borde varit utsända i förväg om de skulle tas upp till beslut.

Yrkanden kom däremot från kongressdelegaterna Lennart Wärmbys från Växjö och Mats Einarsson från Stockholm. Wärmbys presenterade ett förslag som enligt honom själv var hälften så

långt och dubbelt så bra. Men politiskt innebar det ingen skillnad från partistyrelsens förslag.

Mats Einarssons yrkanden gick ut på ändringar i partistyrelsens förslag mot ett mer traditionalistiskt språkbruk. Försvann gjorde meningar med ord som delaktighet, öppenhet, jämlikhet, gräs-

forts sid 4

Medlemsmöte om kongressen

Rapport - utvärdering - diskussion onsdag 5/6 kl 19.30 på partilokalen Bredgatan 28.

Klostergården - ett monument över det kreativa sextitalet.

Efter ett mesigt 70-tal, ett girigt 80-tal och ett modlöst 90-tal måste vi inför det nya årtusendet söka inspiration i det överdådiga 60-talet, med dess djärva framsteg inom konst, musik, litteratur, politik, samliv och arkitektur. Det är värre än att hängas i tysthet påpekade den gamle Lundaskribenten Strindberg redan i Röda Rummet. Därför är jag glad att Gunnar Sandin, provokatören, äntligen reagerat på mina provokationer. Utan motstånd ingen debatt. Jag tänker i fortsättningen kalla honom Sandin, inte som ett avståndstagande men för att undgå den förvirring som kan alstras av homonymiteten i våra förnamn och initialer.

En klippö i ett hav av grönska.

Först några notiser om Klostergården. Sandin berikar och förstärker på flera sätt bilden av bostadsområdet. Man ser framför sig en tätt befolkad klippö i ett hav av grönska - Sandin markerar sitt avståndstagande med begreppen identitet och isolering, motsatser till den kollektivitet han själv hyllar. Som om Klostergården inte vore en kollektiv boendeform. Det är en ö som kringbrusas av mäktiga trafikstråk: Malmövägen och järnvägen. Självt bor jag i det yttersta huset, närmast järnvägen. Mitt liv får sin rytm av de tåg som passerar: pågatågen, kustpielen, intercitytågen, X2000 och de kilometerlånga godstågen. Ett säkert sätt att somna är att i andanom stiga på natttåget till Stockholm och låta sig föras bort, från starkt brus till tystnad.

Visst finns det en opinion för en hållplats vid Källbymo. När det tredje spåret kommer bör vi åter kräva den. Kanske kan vi stiga på där och åka direkt till Köpenhamn. Bortom järnvägen ligger ett stort område med kolonistugor, och så förstås Åkerlund och Rausing, som förkroppsligar kapitalet, profiten och den smygande miljöförstörelsen genom sina utsläpp av giftiga gaser, samtidigt som förtagat ger arbete och trygghet åt många Klostergårdsbor. Mot denna drake har vi stridit i decennier, ledda av hjältar som Kajsa Theander, Göte Bergström, Teddy Adolfsson och Bodil Hansson, som modigt kämpade in i det sista. Det kollektiva medvetandet kräver en gemensam fiende, och vårt samhälles komplikation finns i insikten, att denna fiende är en ekonomisk förutsättning för vår existens. Utsläppen har också successivt minskat.

Vår andra gräns är Lundavägen. Där står vi varje morgon klockan tjugofem över sju, ett trettiotal Klostergårdsbor, kuratorer, Teliaanställda, tjänstemän på lands-tinget, läkare, medicinstuderande, lärare och gymnastier, i väntan på

bussen till Malmö, i ur och skur, mörker och gryning, allt äldre med tiden, långsamt ersatta av yngre personer, som den gamle läkaren på MAS, som alltid läste Arbetet och som avslutade läsningen vid Södertull med att kasta upp tidningen på hatthyllan. En dag var han inte längre med, och jag fick veta att han dött i cancer. Vid andra tider väntar andra kollektiv på bussen. Klostergårdsbor, storstadsbor, pendlare. Men också Lundabor, som handlar på Märtenstorget på lördagarna och strövar på gatorna, bland kaféer och bokhandlar, tar oss en matbit och går på bio. Vi har ju så nära till centrum 15 minuter till fots, 10 minuter på cykel och 5 minuter med buss. Sandins mentala avstånd till Klostergården är betydligt större än det fysiska avståndet.

många värderingar. Även jag tror på en stark tillväxt i regionen och menar att Lund måste ta sitt ansvar genom att förtäta och bygga för de nya Lundaborna. Visst kan vi stänga ut dem utanför Lunds gränser, men då sker det på bekostnad av hela sydvästs-kånes landsbygd. Det är ett oacceptabelt alternativ. Klostergården är redan förtäta. En av dess huvudidéer är den abrupta övergången mellan den tomma landsbygden och stadens täta murar. Det är en gammal idé med djupa traditioner. Så byggdes tex den franska staden Carcassonne på 1200-talet, ett berg i den kringliggande landsbygden. Varje flygbladsutdelare med ett par decenniers erfarenhet av de olika bostadsområdena runt Lund vet att ingenstans när man så snabbt så många hushåll som på Klo-

människostammarnas ursprungliga bostäder.

Klostergården II eller Knästorpsstaden.

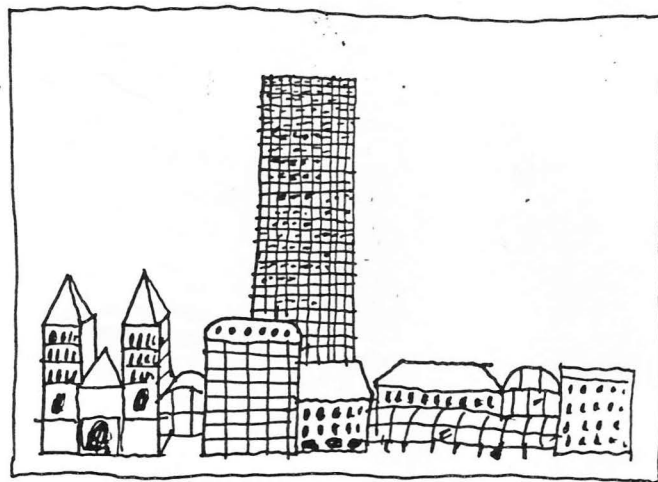
Klostergården finns, och torde vara beständigare än den reellt existerande socialismen visat sig vara. Det är lättare att spränga bort berg än att förinta byggnader av denna typ. Nu över till Klostergården II, eller kanske Knästorpsstaden.

Grundidén är att utnyttja Klostergårdens kreativa planlösning med några få förändringar, som vi här kan bortse ifrån. Som Sandin påpekar är platsen inte så oäven, bakom Tetrapaks och Tetralavals byggnader på andra sidan motorvägen, men ett gott stycke norr om Knästorp. Betingelserna är i stort sett identiska med Klostergårdens. Där må finnas god åkerjord, men i realiteten är större delen av det område jag avser upptaget av en golfbana av ringa värde, frånsatt att jag rastar min hund där.

Bruset från motorvägen är beträffande södra delen av området redan eliminerat; där är motorvägen nämligen nedgrävd djupt under markytan. I den norra delen finge man avskärma den med träd och buskar, kanske som den poppelrad med bär- och plommonbuskar som skiljer idrottsplatsen från järnvägen.

Området skulle få ett eget centrum, precis som Klostergården. Vi har inte intresse av en stadsplanering som innebär att alltför många människor från allt större avstånd tar sig in i trängseln i Lunds centrum för att köpa det dagsnödvändiga. Det skulle vara isolerat, i bemärkelsen en självtillräcklig social enhet, precis som Klostergården. Det skulle ligga närmare Sankt Lars än Klostergården och bland annat ha tillgång till öppenvårdscentralen där. Samtidigt ligger det ganska centralt, närmare centrum än tex Linero eller det trafikfarliga, låghusbebyggda, vidsträckt Väringepå.

Det skulle få utmärkt kommunikation. Spårågsförbindelsen är så gott som klar. Redan nu går dagligen tåg från centralstationen till Tetrapak (spåret är tydligt markerat på den utmärkta lilla karta som illustrerar Sandins artikel). Det enda man behöver göra är att dra det ett par hundra meter till över den existerande järnvägsbron över motorvägen och köpa ett par gamla spårågsnaglar från Göteborg. Den södra hållplatsen i Knästorpsstaden skulle placeras ganska nära motorvägen. Senare kan spåret förlängas till Staffanstorp, detta Lunds svar på Västra Frölunda. Gränser utgör i planeringssammanhang ett irrationellt element, som bara kan roa kulturgeografer och historiker med sinne för kuriosa. Samt byråkrater.

En helhet av helheter.

Sandins jämförelse mellan Klostergården och Hävdaryggen haltar på mer än ett sätt. Hävdaryggen orienterar sig inte så som Klostergården "halvcirkelformat mot sej själv" och har alltså inget riktigt centrum. Där finns ingenting som liknar den genomtänkta gestalt, som är Klostergården. Eller klostergårdarna. För området består ju av tio stora avgränsade kvarter med cirka 220 lägenheter i varje. Varje kvarter sluter sig om en gård, som tack vare placeringen av låghus och höghus får maximalt med sol. Dessa gårdar vårdas kärleksfullt av invånarna, som slutit sig samman i hyresgäst- och bostadsrättsföreningar. Det finns på detta sätt ett antal mindre gemenskaper i den stora gemenskapen. Man arbetar gemensamt och festar gemensamt, gemensamma bussresor ordnas. Det hela kan påminna om den urbana solidariteten i Lisa Tetzners *Vii 67-an*, berättelsen om 30-talets Berlin. Under 1995 ökade Lund i en takt som skulle ha fyllt tre sådana gårdar.

Traditionen från Carcassonne
I grunden delar Sandin och jag

stergården. Några villor ska inte byggas på landsbygden utanför Klostergården. En viss förtätning är däremot tänkbar inom Klostergården. Man kan bebygga gräsplätten vid Stattenavägen, enligt planen. Det blir ett par extra hus, ungefär som det så kallade Socionomhuset. Och för min del skulle jag inte ha något emot ett verkligt högt hus i centrum, en byggnad i stil med Kronprinsen i Malmö över vårt lilla Klostergårdstorg. Det skulle förse staden med ett utropstecken och ge invånarna en utsikt över stadsparken och innerstaden, samtidigt som det gav tillfälle till en insyn över fotbollsmatcherna på idrottsplatsen. Kanske kunde en takrestaurang anläggas.

Grottorna på bergsväggarna.

Liksom Sandin gillar jag höga hus. Jag är övertygad om att denna förkärlek är genetiskt bestämd hos människan. Våra äldsta förfäder i Rift Valley i Afrika, i trakten av Eritrea, levde i grottor på höga, branta bergväggar, där bostäderna låg ovanför varandra som i skyskrapor. Branten och höjden gav trygghet och överblick. När städerna byggdes försökte vi återskapa

Mer om Klostersgården

Svar till Gunnar Sandin

I förranumret av Veckobladet skrev Gunnar Sandin om problemområdet Klostersgården och dömer där ut hela vårt område och bortser från att det finns många positiva värden här. Han skriver att Klostersgården har en stark identitet genom sin isolering, eftersom vi ej tangerar tätorten Lund. Där måste man ge honom rätt. Orsaken till isoleringen är de bilvägar som fanns redan innan Klostersgården byggdes. Det finns emellertid en kontakt människor emellan på Klostersgården som väger upp denna nackdel. Det finns också en plan-skyld cykelväg förbi Högevallsbadet direkt in till centrum som bryter isoleringen från stadens centrum. Detta är ett plus.

Vänstervridet byalag?

Byalaget var motståndare till en flyttning av köpcentrat och motiverade detta med att en placering av centrat längst i öster skulle innebära att alla boende i områdets västra eller södra delar skulle få dubbelt så långt till affären jämfört med idag. För det andra skulle alla de mindre affärsinnehavarna slagits ut vid en flyttning på grund av de höga hyror som nyproduktion innebär. Detta agerande stämmer med vänsterns politik idag som innebär att stödja småföretagarverksamhet för att skapa arbets-tillfällen.

Lokala särintressen med insikt

Gunnar Sandin skriver att Klostersgårdens framtid är för viktig för att lämna över till Klostersgårdensborna. Skulle de lokala särintressena styras skulle vi inte få någon förtätning någonstans. Den gode Gunnar är helt ute och reser i detta påstående. Saken är den att vi från de lokala hyresgästföreningarna och byalaget tvärtemot stödjer en förtätning, men ej till priset av att offra Sankt Lars parken eller Höjeådalängan, som är tillgångar för hela Lund. Man kan istället tänka sig bebyggelse söder om idrotts-vallen och omedelbart norr om Nordanvägen.

Eldorado för idrotten

Till sist vill jag räkna upp vilka fördelar som står till Klostersgårdensbornas förfogande: Vi har Lunds enda friluftsbad, som vi hoppas nu verkligen också blir ett friskluftsbad när det nya reningsverket invigs. Detta bad är också öppet för hela Lunds befolkning och ej endast för oss Klostersgårdensbor. På området ligger dessutom Lunds enda ishall samt korpfotbollsplanerna vilket gör att området drar till sig stora delar av Lunds befolkning, ytterligare ett bevis på att vi ej är någon isolerad enklav (Zuluprovins), som man förleds att tro när man läser Gunnar Sandins text.

Göte Bergström

Fadäs i Kungsmarken

Varje år vid den här tiden påminns jag om följande händelse, som inträffade för ett antal år sedan.

Det var en av dessa ljuvliga försommardagar, då det bästa man kan göra är att packa utflyktskorgen och trampa iväg på sin cykel. Väninnan och jag hade ställt målet till Fågelsångsdalen. Hård vind och trängande behov av toalett gjorde att vi stannade vid Kungsmarkens golfbana. Där mötte väninnan en golftruslad arbetskamrat och hon frågade henne var vi kunde sitta och äta vår matsäck. Kollegan pekade i riktning mot sjön och sa att där gick det säkert bra. Vi parkerade våra cyklar, tog våra korgar och gick mot sjön.

Vid sjön fanns en kulle där gräset inte var klippt och vi bedömde att där kunde vi sola och fika utan risk. Vi bredde ut vår filt. Jag kavlade upp byxbenen och väninnan klädde av sig till underbrallor och bh. Medan vi lät solen värma våra kroppar pratade vi som vanligt om våra liv i nuet, där vi saknade livskamrat. Samtalet löpte vidare till våra vänners äktenskap och efter den genomgången konstaterade vi att det var nog bra som det var. Vi hade nu satt oss upp och tagit fram våra termosar och de goda kexen.

Något kom då farande från luften och neddimpande i gräset alldeles intill filten. Vi letade och fann snart en golfboll. Vi bestämde oss för att bollen var ett enstaka misstag och litade på arbetskamraten som sagt att man kunde vara här.

När vi nu uttryckt vår tillfredsställelse över vårt liv i nuet och vår lättnad över att slippa samlivets kval, stod plötsligt en yngling framför oss. Han var klädd i grönrutiga byxor och ljusgul lammullströja.

Kongresskommentar

Kongressens behandling av programkommissionens (PKs) förslag reulerade i följande krav:

- studielön för eftergymnasial utbildning (alternativ: acceptabla studiefinansieringsvillkor)

- garanterad levnadsstandard för pensionärer (PK föreslog rimlig levnadsstandard)

- sex timmars arbetsdag med bibehållen lön för alla inkomstgrupper (PK föreslog full löne-kompensation för låginkomsttagare)

- en offentlig sektor vars storlek inte har något samband med skattesystemets förmåga att generera inkomster (alternativ: skriva in att det finns ett dylikt samband)

Kan ett parti med ovanstående kravkatalog kallas för annat än populistiskt? Som jag ser det rider Vänsterpartiet just nu på den väg av missnöje regeringens åtstramningspolitik medför. Vänsterpartiet hjälper till att artikulera detta missnöje. Men har inte ett parti en vidare uppgift än så? Jag tycker att det är cyniskt att bara stryka alla förfördelade grupper medhårs och sedan inte samla ihop sig för att komma med några realistiska förslag till ändring av missförhållandena. Med ovanstående önskelista i partiprogrammet ställer sig Vänsterpartiet utanför varje konstruktiv diskussion om hur välfärdssystemet skulle kunna repareras och bli långsiktigt hållbart.

Ett annat perspektiv är hur arbetet för en hållbar utveckling skall förenas med kraven på välfärd. Ska en verklig miljöomställning kunna finansieras kan inte samtidigt alla kompenseras fullt ut för allting. För att minska den miljöbelastning livsstilen i de industrialiserade länderna utgör (läs miljöavsnittet i partiprogrammet) är det tvärtom en välgärning att minska konsumtionsutrymmet för den rikare

OD JUL OCH GOTT NYTT ÅR!

hälften av invånarna. Internationell solidaritet förekom bara flyktigt i kongressdiskussionen. Sorgligt, med tanke på regeringens senaste förslag till sänkt bistånd. Personligen anser jag det angelägnare att återgå till det enprocentiga biståndsmålet än att garantera konsumtionsstandarden för de rikaste pensionärerna i Sverige.

Ett ifrån talarstolen vanlig argument var önskan om tydlighet. Granskas innebörden av detta

"Har ni sett någon boll", frågade han. "Oh ja", svarade jag. Likt en scout som alltid är redo, reste jag mig upp, plockade upp bollen för att ge honom dem. "Rör inte bollen", vrålade han rakt ut i försommaren. Den vita bollen förvandlades i min hand till explosiv vara som jag förskräckt slängde iväg. Den unge mannen hade stelnat i sina rörelser och jag satt mig åter ner på filten. Tystnad rådde. Då kom ett äldre par som eventuellt var ynglingens föräldrar. Utan att röra sig sa han med kvävd röst: "Hon rörde bollen. Vad ska jag göra? Ska jag skjuta den från där den ligger eller ska jag lägga den där den låg"? Den äldre mannen bestämde och den yngre avslutade med orden: "Ja, vi vinner ju ändå inte".

En plats där hjälpsamhet förvandlades till sabotage ville vi inte stanna på. Vi samlade snabbt ihop våra pinaler och sökte rätt på våra cyklar. Efter denna fadäs har jag inte besökt kungsmarken. Framtill dess att jag har lärt mig golfens etikett nöjer jag mig med att på skylten Naturreservat Kungsmarken läsa om och studera bilderna av de rariteter man kan finna där.

Anna

önskemål om tydlighet betyder det att Vänsterpartiet till varje pris ska vara ensamma om sina krav. Börjar det äntligen samlas en opinion kring de krav Vänsterpartiet driver som särskilt gynnar kvinnorna, måste vi understryka det maximalistiska i våra krav och klustra på oss etiketten feminism. Irja Lindrot ironiserade över den alternativa skrivningen till feminism - Vänsterpartiet är motståndare till kvinnoförtryk i alla former - genom att påpeka att det kunde även andra partier ställa sig bakom. Med den logiken kan programmets formuleringar om demokrati inte behållas; de uttrycker ett försvar för det svenska statskicket som även andra partier omfattar.

Jag anser inte att brist på tydlighet i den ovan nämnda meningen är partiets problem. I de flesta fall särskiljer sig Vänsterpartiets politik ordentligt ifrån den diskussion som är på agendan. Vänsterpartiets envisa hävdande av sin ställning som allas goda fé är snarare ett hinder för att uppnå någonting överhuvudtaget.

Hur kan ombuden ägna kongressen i Södertälje åt att tävla om de häftigaste önskelistorna utan att närmare reflektera över hur en enda önskning ska kunna realiserats? För mig är det en gåta. De allra flesta var på sin första kongress. Själv är jag väl snart veteran med sex kongresser.

forts sid 4

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Den som tiger samtycker

Kajsa Ekholm-Friedman, biträdande professor i Socialantropologi vid Lunds Universitet, hävdade i TV-programmet Kvällsöppet att "svensken känner sig hotad som person... han är oroad över det ökande våldet, kriminaliteten, knarket flödar och han är oroad över bidragsfusket". Det verkar som svensken och också Lundaprofessorn tillskriver sådana kalamiteter till invandrarflödet.

Kajsa Ekholm-Friedman påstod dessutom bl. a. att "man har fått etniska enklaver som spränger homogeniteten i det svenska samhället" och att "svensken inte vill integrera sig med invandrare idag".

Under debatten anförde journalisten Ana Maria Nartí att professorn från Lund uttalade sig på ett helt ovetenskapligt sätt och genom svepande generaliseringar förstärkte rasistiska fördomar.

Existensen av rasistiska attityder och fördomar är bekymmersamt. Rasismens irrationella mekanism döljer de faktiska orsakerna till de sociala svårigheterna och hindrar dess lösning. Det skall uppmärksammas att, rasismen inte är ett problem som endast drabbar utlänningar och alla människor som utseendemässigt skiljer sig från befolkning i övrigt, utan att det är hela samhällets problem. Rasismen dyker alltid upp i förening med en globalt fascistisk uppfattning vilken inte uppehåller sig vid etniska gränser.

Det är ännu mer bekymmersamt att rasistiska attityder och fördomar legitimeras av någon från den högsta akademiska nivån.

Men det farligaste av allt är att det akademiska kollegiet i Lund hittills inte har tillbakavisat professors rasistiska predikan. I stället finansierar Humanistiska och Samhällsvetenskapliga fakulteterna en plattform för Kajsa Ekholm-Friedman som ger henne möjlighet att sprida sådana uppfattningar. Skall det påminnas en gång till? Den som tiger samtycker. Det var majoritetens tystnad som under andra världskriget möjliggjorde de nazistiska brotten.

Jorge Gil Sola

Forts fr sid 1 Kongressen och ...

rötter, medborgare, löntagare- och konsumentintressen och in kom klassklyftor, gemensam kamp och motmakt. Ett konstaterande att breda majoriteter kring politiska lösningar är bra och att (v) ser positivt på samverkan över blockgränserna ändrades till att samverkan inte kan vara självändamål.

Förankrat i arbetarrörelsen

Så här långt röstade hela Skåne-delegationen utom Rolf Nilson från Lund och Jessica Alfredsson från Helsingborg för Einarsson. Vid den sista och politiskt viktigaste omröstningen fick de sällskap av Elisabeth Hellman. Då beslöt kongressen med stor majoritet att den röd-gröna alliansen i partistyrelsens förslag skulle försvinna till förmån för en skrivning om att ett nytt politiskt alternativ ska vara förankrat i arbetarrörelsens fackliga och politiska organisationer.

Det är uppenbart av denna sammanfattning av ändringarna, att kongressen vill dra partiets språkbruk i mer dogmatisk riktning och vill markera en tveksamhet till att partiet ingår i ett bredare sambete i riksdagen. Gudrun och andra i partiledningen har i massmedia framhållit att skillnaderna mellan förslagen är små, och att båda lämnar ett stort tolkningsutrymme. Det är riktigt. Hade vi haft Einarssons förslag från början istället för partistyrelsens hade det inte gjort någon större skillnad. Men denna tydliga dragning i viljeinriktning som kongressen röstade in i uttalandet kommer naturligtvis att få konsekvenser för partiledningens förhandlingsmöjligheter. Det är ju tur att det är en kongress till före nästa val. Mycket kan hända tills dess.

Traditionalisterna avdammade

Sedan är frågan hur man tolkar utvecklingen i partiet i sin helhet och i Skåne. Är det så att traditionalisterna dammar av sig och flyttar fram sina ställningar? Det kan tyckas vara svårt att förneka. Förnyelsetänkandet har inte varit så brett och djupt överallt. I vissa inlägg kunde man skönja en partiidentitet och partisynt som jag trodde tillhörde det förgångna. Men de var ändå inte så många.

Det var inte k-et som spökade i de stora röstsiffrorna utan snarare det faktum att många av delegaterna ville ställa sina krav i termer som visade att vi är heligt förbannade på nedskärningar och fallskärmar. Gamla motsättningar

planat ut. I partiledningen har vi jobbat fint ihop och nått enighet om det mesta. Jag hade inte riktigt förutsett något behov av den roll, som Lund tagit på sig vid tidigare kongresser, nämligen att vara orädd kritiker av dogmatik och traditionalism inom partiet. Lite trist känns det ändå att Lunda-delegation på kongressen ger stöd till tendenser att bromsa partiets utveckling mot ett modernt vänsterparti.

Ann Schlyter

Forts fr sid 2 Klostergården - ett...

Upe vid Tetralaval finns en tunnel under motorvägen som förbinder området med Råbyholms allé och Lundavägen, den naturliga vägen till Lunds centrum. Dessutom kan man naturligtvis tänka sig en förbindelse norr ut till Dalbyvägen.

Bostäder och industri.

Befolkningen i området kan få samma dynamiskt dialektiska relation till Tetrapak och Tetralaval som Klostergårdsborna till Åkerlund och Rausing. För företagen vore det givetvis bra att kunna

bereda sina anställda bostäder där. För studenter vid Lantbruksuniversitetet vore läget perfekt. Trafiken skulle minimeras genom att många hade arbete och bostad intill varandra. Övriga skulle ta spårvagnen till Centralen eller bussen till Botulfsplatsen via Lundavägen. Pigga pensionärer promenerar naturligtvis till centrum.

Vi behöver välplanerade höghusområden.

I snart fyrtio år har massmedia schablonmässigt kritiserat 60-talets höghusområden, och beskrivit dem med klichéer som varje fotograf och skribent kan åstadkomma, i synnerhet om han är obegåvad.

Naturligtvis finns det dåliga områden. Det handlar om en sorts självuppfyllande profetia. Arkitekterna har inte haft någon

prestige att vinna på att bygga med omtanke och skaparglädje. Människorna har fått höra hur trist de bor, och omedvetet inriktat sig på att bo trist och hoppats att få flytta.

Men det finns bra höghusområden, och människorna som bor där vill inte flytta ut. Nu har dessa människor börjat protestera mot klichéerna, peka på skönhetsvärdena och den sociala kvaliteten och försökt beskriva hur det verkligen är att levadär. Vi behöver mer bebyggelse av denna typ, och vi måste få stopp på den sanslöst destruktiva småhusbebyggelse som brett ut sig de senaste decennierna.

Gunnar Stensson

Forts fr sid 3

Kongresskommentar

Men enligt mandatrapporten hade många uppdrag i landsting och kommun. Det jag har tagit del av beträffande Vänsterpartiets agerande på de nivåerna är att hållningen karakteriseras av att konstruktivt ansvarstagande. Budgetförslagen är finansierade och ofta fungerar vi som en medlare mellan socialdemokraterna och miljöpartiet. Underligt att inte dessa erfarenheter leder till motsvarande hållning på riksplaneln.

Karin Svensson Smith

MÖTE MÖTE

Röda kapellet lö 25.5 Backakarnevalen samling 13 Kirsebergsskolan. Nr 136, 170, 224, 298a, 327. Mån 27.5 (annandag pingst) rep 18.45 inför 1.6. Lör 1.6 återinvigning av Fäladstorget kl 11, Klostergården Hyregästföreningen kl 15. Nr 131, 136, 267, 294, 321.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Karin Blom, Gunilla Lanthén Marianne Sonnbj och Bodil Veige. Nästredaktör: Thomas Schlyter

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdage. 17 till fax 046-14 65 82. Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: lunds.tidskriftsverkstad @ mailbox.swipnet.se. Telefon till redaktörerna: Karin Blom 046-14 16 12 Rolf Nilson 046-12 90 44 Thomas Schlyter 046-14 75 05 Vid utelivning: Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.